

Arrest

nr. 186 430 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 10 februari 2017 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 24 februari 2017 teneinde de zaak te behandelen in het bijzijn van een tolk Sourani.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 24 februari 2017 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 24 maart 2017 om de verzoekende partij de kans te geven bijkomende stukken te laten vertalen.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 november 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 4 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 1 september 2016.

1.3. Op 12 september 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 september 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenitische moslima van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimaniya, Noord-Irak. Uw echtgenoot zou de laatste acht jaar als vrachtwagenchauffeur hebben gewerkt tussen Suleimaniya en Bagdad.

Eind september, begin oktober zou uw man op weg naar Bagdad een eerste maal tegengehouden zijn geweest door gemaskerde onbekenden die zijn medewerking eisten. U vermoedt dat het om wapensmokkel, vervoer van materiaal of het laten exploderen van de vrachtwagen ging. Uw echtgenoot zou zijn medewerking hebben beloofd, deze onbekenden zouden op zijn woord hebben vertrouwd en hij zou terug naar Suleimaniya zijn gekeerd. De volgende dagen legde hij opnieuw hetzelfde traject af en na een tweetal weken zou hij opnieuw door deze onbekenden zijn aangesproken. Zij zouden boos zijn geweest dat hij nog niet had 'meegewerkt' en zouden hebben gedreigd om zijn dochters te ontvoeren. Opnieuw zou hij zijn medewerking hebben verleend en opnieuw zouden zij hem op zijn woord hebben geloofd en zouden hem naar huis hebben laten vertrekken.

De volgende dag zouden u, uw echtgenoot en uw twee jongste dochters Irak hebben verlaten. Uw oudste dochter is gehuwd en woont in Kirkuk. Jullie zouden met de bus naar Turkije zijn gegaan en vanuit Turkije per boot naar Griekenland zijn gereisd. Toen jullie werden gered van een klein eilandje en jullie naar het vasteland werden gebracht zou u in het tumult uw echtgenoot zijn kwijtgeraakt. Pas een halfuur nadat de bus was vertrokken zou u hebben opgemerkt dat uw echtgenoot jullie niet vergezelde. Vervolgens zouden jullie via een onbekende reisroute, met behulp van de autoriteiten van desbetreffende landen naar Oostenrijk zijn gereisd. Vanuit Oostenrijk zouden jullie met behulp van enkele Koerden de trein hebben genomen naar Duitsland en vervolgens verder naar België waar u op 25 november 2015 samen met uw twee minderjarige dochters asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw eigen identiteitskaart en die van uw dochters voor, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt analfabete en diabeet te zijn, wat het voor u moeilijker zou maken om bepaalde zaken te onthouden of weer te geven (CGVS, pg.2). Dit in acht genomen, weet u echter het CGVS helemaal niet te overtuigen van de waarachtigheid van uw relaas. De door u geschetste gang van zaken in het algemeen, zonder vraag naar noemenswaardige details of de nood aan een bepaalde kennis, roept namelijk grote vraagtekens op.

Zo stelt u dat uw echtgenoot op weg naar Bagdad aangesproken werd door onbekenden die zijn medewerking eisten (CGVS, pg.7). Wat deze onbekenden aan uw man ook opdroegen, moest hij doen (CGVS, pg.9). Uw echtgenoot zou hiermee hebben ingestemd en zij zouden hem vervolgens hebben laten gaan (CGVS, pg.7).

Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat deze onbekende mannen die vermoedelijk deel uitmaakten van een terreurgroepering aangezien het volgens u ging om het ontploffen van de vrachtwagen of het vervoeren van bepaalde gevoelige goederen (CGVS, pg.8), uw echtgenoot meteen zouden hebben aangesproken om met hen samen te werken zonder zich te vergewissen van zijn loyaliteit en

bereidwilligheid tot samenwerking. Temeer daar hij als soennitische Koerd uit Suleimaniya kwam, enkel omwille van zijn werk een connectie had met Centraal-Irak en aldus geen profiel had waaruit bij voorbaat kon worden verwacht dat hij zich loyaal zou opstellen ten opzichte van hun groepering. Dat zij, nadat hun eis bekend hadden gemaakt, hem vervolgens zomaar lieten vertrekken omdat zij volgens u 'hem vertrouwden op zijn woord' (CGVS, pg.9), valt helemaal niet te verklaren. Er was immers geen enkele garantie dat uw echtgenoot daadwerkelijk zijn medewerking zou verlenen. Meer nog, er was geen enkele garantie dat hij ooit naar de regio zou terugkeren. Bovendien zou zijn vertrek hem in staat kunnen stellen om de autoriteiten te waarschuwen zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen om uw belagers te traceren. Wat er ook van zij, de werkwijze van deze terreurorganisatie roept alleszins vraagtekens op aangezien zij zonder zich op voorhand te vergewissen van zijn loyaliteit en bereidwilligheid tot samenwerking en enkel en alleen omwille van zijn grote vrachtwagen meteen zouden overgaan tot het eisen van samenwerking om hem vervolgens gewoon te laten gaan. Er kan worden vanuit gegaan dat indien deze onbekenden daadwerkelijk of de hulp of de vrachtwagen van uw echtgenoot nodig hadden, zij deze meteen zouden hebben ingeschakeld en hem niet op zijn woord zouden hebben geloofd. In de marge dringt de vraag zich op of 'een woord' nog veel betekenis draagt in een context van leven en dood.

Vervolgens valt niet te verklaren dat uw echtgenoot na deze eis tot medewerking en het geven van zijn 'woord', geen enkele voorzorg nam om zichzelf in te dekken tegen deze gemaskerde onbekenden. Meer nog, hij ging opnieuw aan de slag op hetzelfde traject (CGVS, pg.9). Uw stelling dat hij geen andere keuze had daar hij geld diende te verdienen (CGVS, pg.9) weet niet meteen te overtuigen in het licht van een situatie waar uw echtgenoot medewerking diende te verlenen met terreurpraktijken. Het is echter helemaal niet aannemelijk dat deze onbekenden uw echtgenoot een tweede maal zouden hebben aangesproken om zijn medewerking te verlenen en hem vervolgens opnieuw lieten gaan zonder hem daadwerkelijk in te zetten en zij hem aldus ruimschoots de kans gaven om de benen te nemen. Dat zij opnieuw zouden hebben ingezet op het betrouwbare van zijn 'woord' kan niet worden geloofd. Opnieuw kan deze gang van zaken niet overtuigen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u in uw verklaringen aangaf dat deze onbekenden de tweede maal dat uw echtgenoot werd aangesproken, boos waren op uw echtgenoot omdat hij niet had gedaan wat hij moest doen (CGVS, pg.9). Het CGVS merkte op dat uw echtgenoot geen opdracht had gekregen en deze onbekenden aldus bezwaarlijk kwaad konden zijn. U kunt vervolgens geen duidelijkheid scheppen over als uw man dan wel of niet een opdracht had gekregen of indien hij geacht was op eigen initiatief te handelen (CGVS, pg.10) – hetgeen nog minder weet te overtuigen daar moeilijk kan worden aangenomen dat uw echtgenoot op eigen houtje explosieven zou verzamelen of wapens zou vervoeren naar voor hem onbekende plaatsen. De redenering die u hanteert, raakt kant noch wal.

Ten slotte blijkt dat u op geen enkel ogenblik moment nog maar een poging hebt ondernomen om de politie in te schakelen. Er kan nochtans van u worden verwacht dat u zich eerst beroept op uw eigen autoriteiten alvorens de bescherming van een ander land in te roepen. Dat u nagelaten heeft dit te doen, valt niet te verklaren daar Koerdistan beschikt over een functionerend rechtssysteem. U geeft geen enkele reden op waarom u geen beroep zou kunnen doen op hun bescherming, buiten het feit dat zij corrupt zijn, hetgeen geen afdoende argument is.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het op zijn minst bevreemdend is, dat u uw echtgenoot bent 'kwijtgespeeld' op uw vluchtroute naar België. Zo zou u met het hele gezin wel degelijk in Griekenland zijn aangekomen, maar zou u uw echtgenoot kwijt zijn geraakt toen jullie met bussen naar een andere plaats werden gebracht (CGVS, pg.3). Opmerkelijk is echter dat u na een halfuur op de bus u ervan bewust werd dat uw echtgenoot niet was meegereisd, maar dat u naliel dit te melden aan de chauffeur aangezien deze toch al een halfuur aan het rijden was (CGVS, pg.4). Vervolgens zou u andere vluchtelingen hebben gevolgd zodat u uw reisweg samen met uw twee dochters kon verderzetten (CGVS, pg.4,5). Op geen enkel ogenblik in uw reisroute zou u aan iemand hebben gemeld dat u uw echtgenoot was kwijtgeraakt (CGVS, pg.5), nochtans zouden de autoriteiten en hulporganisaties wel degelijk present zijn geweest (CGVS, pg.5). U stelt dat u op uw vlucht van Griekenland naar België geen dinar hebt betaald en steeds met de hulp van de autoriteiten verder op weg werd gezet (CGVS, pg.5). U zou ook met behulp van de autoriteiten van Oostenrijk naar Duitsland zijn gereisd en zou vervolgens vanuit Duitsland naar België zijn geholpen door andere Koerden (CGVS, pg.5). U gevraagd of u vanuit België hebt getracht uw man op te sporen, stelt u dat u hier niemand kent en ook de taal niet spreekt (CGVS, pg.5). U zou de verdwijning van uw echtgenoot in het eerste opvangcentrum wel hebben gemeld aan de directeur, maar er zou niet naar u geluisterd zijn

geweest (CGVS, pg.5). Dat u niet meer moeite zou hebben ondernomen of bepaalde (gespecialiseerde) instanties zou hebben ingeschakeld om uw echtgenoot terug te vinden is opmerkelijk te noemen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze enkel een aanwijzing zijn voor uw identiteit en herkomst maar geen enkele uitspraak doen over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Suleimaniya te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en

de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoekster, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster wijst er in een eerste onderdeel op dat artikel 17 van het in het middel omschreven koninklijk besluit van 11 juli 2003 de ambtenaar, indien hij tijdens het verhoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, verplicht de asielzoeker hierop te wijzen tijdens het verhoor en zijn reactie hierop te noteren. Zij stelt dat de bestreden beslissing eigenlijk enkel gebaseerd is op onduidelijkheden in haar verklaringen of vermoedens van het Commissariaat-generaal die niet op objectieve elementen steunen, onduidelijkheden welke volgens verzoekster echter niet fundamenteel de aard van het relaas wijzigen en die ook niet voldoende ernstig zijn om de bestreden beslissing te staven. Zij tracht haar onwetendheden en vage verklaringen te vergoelijken door te wijzen

op het feit dat zij ongeschoold is, zij aan diabetes en hoge bloeddruk lijdt en haar echtgenoot haar niet volledig geïnformeerd heeft, deels om haar te sparen, deels omdat in haar cultuur de vrouw niet van alles op de hoogte wordt gebracht. Verzoekster meent dan ook dat het Commissariaat-generaal ten onrechte besluit tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Zij vervolgt haar betoog als volgt:

" - verzoekende partij heeft verklaard dat de vrachtwagen van haar man medeigendom was van haar man en haar schoonzoon, echtgenoot van haar getrouwde dochter.

- Verzoekende partij heeft thans contact gehad met haar dochter die zich intussen naar Iran heeft moeten verplaatsen en met haar schoonzoon. Dat haar man vaak bij zijn schoonzoon bleef overslapen voor hij naar huis terugkeerde of bij zijn vertrek. Dat verzoekende partij thans vernomen heeft dat haar man zijn schoonzoon op de hoogte had gebracht van de incidenten en dat zo thans zo te weten is gekomen dat de aanvraag van de mannen die hem op de weg hadden gestopt, verband hield met een vervoer van wapens waarvoor geen vaste datum nog was vastgesteld, reden waarom de echtgenoot uiteraard bezorgd was.

- Dat haar man haar deze details niet verteld had om haar geen schrik aan te jagen en omdat het evenmin de gewoonte is voor mannen in Irak, zulke zaken met hun vrouw te bespreken. Dat hij echter zijn bezorgdheid niet had kunnen verbergen en zich derhalve tot algemeenheden beperkt had , voldoende om haar ook te waarschuwen dat de situatie problematisch was.

- Dat de echtgenoot van verzoekende partij reeds zeven jaar met zijn eigen vrachtwagen minstens 2 maal per maand de weg nam tussen Suleimanya en Bagdad. Dat Bagdad , zoals het CGVS het ook regelmatig laat bemerken steeds te kampen heeft met een toestroom van vluchtelingen, die uiteraard nood hebben aan voedingswaren die niet in Bagdad geproduceerd worden. Dat fruit en groenten geproduceerd worden ondermeer in de provincie van Dayala en ook in Koerdistan en uiteraard vervoerd moeten worden. Dat de echtgenoot van verzoekende partij ondermeer hiervoor zorgde en dat het gezin hiermee kon leven : zoals verzoekende partij het verklaard heeft, diende haar man ook te werken voor aanzienlijke medische kosten te kunnen blijven dragen, ondermeer de medicaties die voor verzoekende partij vitaal zijn. Dat verzoekende partij duidelijk verklaard heeft dat vele vrachtwagens die weg deden, ondanks de gevaren.

- Dat de gelegenheid dat verzoekende partij reeds langdurig en regelmatig dezelfde weg volgde, uiteraard een voordeel was vermits zowel de man als de vrachtwagen gekend waren zodat de controles vlot verliepen en heel oppervlakkig bleven : dit is een niet te onderschatten voordeel, daar waar de check points om tot in Bagdad te geraken en Bagdad binnen te gaan zich uiteraard vermenigvuldigd werden wegens veiligheidsmaatregelen.

- Dat het CGVS helemaal geen rekening heeft gehouden met de situatie ter plaatse en met de concrete aanwijzingen die verzoekende partij heeft kunnen verschaffen. Dat in dit opzicht, iemand die wel het profiel had om "aangesproken" te worden door terreurgroepen, uiteraard ook minder kans had om de check-points probleemloos te passeren en Bagdad binnen te dringen. Het CGVS heeft dit aspect van de "keuze" totaal verwaarloosd.

- Indien de echtgenoot van verzoekende partij het incident was gaan vermelden, quod non, dan nog hield dit weinig risico's in voor die mannen die hem hadden aangesproken : de man kon inderdaad deze mannen niet identificeren, vermits zij gemaskerd waren en overeengekomen waren dat zij het contact zouden leggen.

- Gelet op de financiële en economische moeilijkheden om in Irak te overleven, weet iedereen dat niemand een belonend werk niet zomaar opgeeft en dat sowieso een chauffeur zijn werk zal proberen verder te zetten . Deze chauffeurs zij trouwens het risico en het gevaar gewoon, daar de wegen algemeen niet veilig zijn zij het omwille van het totaal gebrek aan onderhoud zij het omwille van de veiligheidsomstandigheden. Er bestond dus geen reële alternatief voor de echtgenoot van verzoekende partij.

- Door de echtgenoot niet in Koerdistan te stoppen, doch wel reeds op Iraaks gebied nl te Ozeim , was de kans beperkt dat Dde Politie hiervan op de hoogte zou zijn gebracht en zelfs indien dit het geval was geweest dat aan die klacht gevolg gegeven zou worden : de Politie in Koedistan is onafhankelijk van de Iraakse Politie en de verstandhouding tussen beiden is niet optimaal, wel integendeel. Het is ook algemeen bekend dat niemand uit Koerdistan de Politie vertrouwt daar zij verdacht wordt van corruptie en dat niemand de Iraakse Politie vertrouwt uit vrees voor banden met milities en dergelijken vermits niemand nooit niet zeker is van wie hij aanspreekt...

- Terroristen hadden niets te verliezen met de echtgenoot aan te spreken en weten ook al te goed dat de meeste mensen zich na enkele bedreigingen toch neerleggen, bij gebrek aan werkelijke keuze." Verzoekster besluit uit het voorgaande dat de redenering van het Commissariaat-generaal niet kan worden gevolgd en benadrukt in dit verband andermaal dat haar man niet in Koerdistan werd aangesproken maar in de provincie Diyala, waar "de Djihaad opnieuw actief was" zoals moet blijken uit de in het verzoekschrift geciteerde persartikels. Dit verklaart tevens waarom zij en haar echtgenoot geen

poging hebben ondernomen om de politie in te schakelen. De Koerdische autoriteiten zijn in deze regio immers niet bevoegd.

Waar in de bestreden beslissing voorts wordt opgeworpen dat het bevreemdend is dat zij haar echtgenoot is 'kwijtgespeeld' op haar vluchtroute naar België en haar wordt verweten weinig of geen inspanningen te hebben geleverd om haar echtgenoot terug te vinden, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de erbarmelijke omstandigheden waarin haar reis verliep. Zij citeert in dit verband uit diverse persartikels waarin over de toestroom van vluchtelingen via de Balkanroute wordt bericht. Haar relaas stemt aldus overeen met de informatie in verband met de toestroom van vluchtelingen in 2015 en de erbarmelijke situatie waarin zij zich bevonden, aldus verzoekster, die hekelt dat het Commissariaat-generaal deze situatie wenst te negeren en de "organisatie" van haar reis voorstelt *"alsof iedere vluchteling de kans kreeg om maar één organisator te ontmoeten, hetgeen wat haar betreft niet is gebeurd."* Zij voegt hier nog aan toe *"Zoals reeds vermeld bevond verzoekende partij zich in een groep van 700 mensen die op een tiental bussen werden gezet als haar man uit haar zicht verdween. Zij was zelf bezig met haar tweeling waaronder één meisje fysiek heel zwak was en nood had aan zorgen, eten en drinken, hetgeen het kind niet kreeg. Zij besepte niet eens meteen dat haar man niet opgestapt was. Is het maar denkkelijk dat de bus was teruggekeerd indien verzoekende partij dit had kunnen melden ??? Uiteraard niet."*

In een tweede onderdeel – aangaande de subsidiaire bescherming – voert verzoekster aan dat zij en haar dochters dreigen het slachtoffer te worden van ernstige schade *"omwille van haar persoonlijke problemen die gelinkt zijn aan de problemen van haar echtgenoot met terreurgroepen omwille van de volatiele toestand in Irak die Koerdistan dreigt te beïnvloeden, omwille van haar Koerdische origine en Soenitische religie."* Zij tracht, onder verwijzing naar een Canadees reisadvies en het rapport *"Iraq 2016 Crime and Safety Report: Erbil"*, de onveiligheid in de regio aan te tonen en betoogt dat de gevolgen van de thans lopende acties om Mosul te heroveren thans niet te beschrijven zijn maar dat de analisten het erover eens zijn dat het conflict zich verder zal verplaatsen en uiteraard ook voor interne spanningen zal zorgen. Om haar betoog kracht bij te zetten citeert verzoekster opnieuw uit een aantal recente persberichten. Verzoekster besluit dat haar dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting van 24 maart 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een brief van ISIS met vertaling in het Frans, een neerlegging en registratie van een klacht met vertaling in het Frans, een beslissing van de rechter inzake de klacht met vertaling in het Frans en een aanhoudingsbevel met vertaling in het Frans.

2.2.2. Op 1 februari 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio"* van 4 november 2016 en *"UNHCR Position on Returns tot Iraq"* van 14 november 2016.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het opmerkelijk is dat onbekende mannen die vermoedelijk deel uitmaakten van een terreurgroepering haar echtgenoot meteen zouden hebben aangesproken om met hen samen te werken zonder zich te vergewissen van zijn loyaliteit en bereidwilligheid tot samenwerking, temeer hij geen profiel had waaruit bij voorbaat kon worden verwacht dat hij zich loyaal zou opstellen ten opzichte van hun groepering, en het helemaal niet valt te verklaren dat zij, nadat zij hun eis bekend hadden gemaakt, hem vervolgens zomaar lieten vertrekken omdat zij 'hem vertrouwden op zijn woord', (ii) het niet te verklaren valt dat haar echtgenoot na deze eis tot medewerking en het geven van zijn 'woord' geen enkele voorzorg nam om zichzelf in te dekken tegen deze gemaskerde onbekenden en opnieuw aan de slag ging op hetzelfde traject, en het helemaal niet aannemelijk is dat deze onbekenden haar echtgenoot een tweede maal zouden hebben aangesproken om zijn medewerking te verlenen en hem vervolgens opnieuw lieten gaan zonder hem daadwerkelijk in te zetten, waarbij zij hem aldus ruimschoots de kans gaven om de benen te nemen, (iii) zij geen duidelijkheid kan scheppen over het feit of haar man wel of niet een opdracht had gekregen of indien hij geacht was op eigen initiatief te handelen – hetgeen nog minder weet te overtuigen daar moeilijk kan worden aangenomen dat haar echtgenoot op eigen houtje explosieven zou verzamelen of wapens zou vervoeren naar voor hem onbekende plaatsen, (iv) zij op geen enkel ogenblik nog maar een poging heeft ondernomen om de politie in te schakelen, terwijl

Koerdistan nochtans beschikt over een functionerend rechtssysteem, en zij geen enkele reden opgeeft waarom zij geen beroep zou kunnen doen op hun bescherming, buiten het feit dat zij corrupt zijn, hetgeen geen afdoende argument is, (v) het op zijn minst bevreemdend is dat zij haar echtgenoot is 'kwijtgespeeld' op haar vluchtroute naar België en het opmerkelijk te noemen is dat zij niet meer moeite zou hebben ondernomen om haar echtgenoot terug te vinden, (vi) de door haar voorgelegde documenten enkel een aanwijzing zijn voor haar identiteit en herkomst maar geen enkele uitspraak doen over de door haar ingeroepen vluchtmotieven en (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak blijkt dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 september 2016 (CG nr. 1534145), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad benadrukt vooreerst dat de beslissing van een persoon om zijn/haar land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij/zij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en

daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten, vraagt mag dan ook worden verwacht dat zij afdoende nauwkeurige, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielrelaas, op een afdoende zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot verzoekster aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeksters verklaringen omtrent de problemen die haar echtgenoot met een terreurgroepering zou hebben ondervonden zijn evenwel dermate vaag en ontdaan van elke logica dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

2.5.1. Zo stelt verzoekster te vrezen dat zij, haar kinderen en haar man zullen worden gedood, doch zij weet niet door wie. Zij stelt dat haar man op een dag – zij weet niet wanneer – werd tegengehouden door een groep mannen die zijn medewerking eisten. Zij is echter onwetend over wie deze mannen waren, tot welke groepering ze behoorden of met hoeveel ze waren. Zij kan evenmin toelichten welke opdracht haar echtgenoot voor de onbekende mannen diende uit te voeren (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vragen 3.4. en 3.5. en stuk 6, gehoor CGVS, p. 7-9). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitermate vage en nietszeggende verklaringen verzoeksters algehele geloofwaardigheid ernstig hypothekeren.

In zoverre verzoekster tracht haar onwetendheden en vage verklaringen te vergoelijken door te wijzen op het feit dat zij ongeschoold is, zij aan diabetes en hoge bloeddruk lijdt en haar echtgenoot haar niet volledig geïnformeerd heeft, deels om haar te sparen, deels omdat in haar cultuur de vrouw niet van alles op de hoogte wordt gebracht, slaagt zij er allerminst in te overtuigen.

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat een desgevallend gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoekster toont, blote beweringen van harentwege buiten beschouwing gelaten, geenszins aan dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om volwaardige verklaringen af te leggen en haar asielrelaas op een afdoende duidelijke, nauwkeurige en geloofwaardige manier weer te geven. Ook van een persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat zij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, hetgeen *in casu* niet het geval is. Ook de angst en de stress die verzoekster zou hebben gehad tijdens haar moeilijke reis naar België, waarbij zij haar echtgenoot kwietspeelde en zij fysiek en psychisch totaal uitgeput raakte, kunnen geen afdoende verklaring bieden voor haar gebrek aan kennis over de beweerde vervolgingsfeiten.

Daarnaast is het de Raad niet duidelijk en verzoekster licht evenmin toe op welke wijze haar medische problematiek – zij heeft diabetes en lijdt aan hoge bloeddruk – haar zou hebben belemmerd in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar er van zou hebben weerhouden om duidelijke, volledige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster brengt ook geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat haar cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij niet in staat zou zijn om de essentie van haar asielmotieven op een nauwkeurige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Zij toont dan ook op geen enkele wijze aan dat zij niet bij machte zou zijn om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven.

Dat haar echtgenoot haar niet volledig heeft geïnformeerd over de omstandigheden die hebben geleid tot hun vlucht uit Irak, kan evenmin overtuigen. De Raad acht het immers ongeloofwaardig dat verzoekster samen met haar man en twee minderjarige dochters hals over kop het land verlaat omwille van de problemen die haar echtgenoot zou hebben ondervonden met een terreurgroepering, hierbij haar oude, blinde, bij haar inwonende vader aan zijn lot overlatend (administratief dossier, stuk 11, p. 2 en p. 7), zonder dat zij deze problematiek grondig met haar echtgenoot zou hebben besproken. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift vermeldt dat zij thans via haar dochter en schoonzoon, die mede-eigenaar was van de vrachtwagen en die door haar echtgenoot op de hoogte was gebracht van de incidenten, heeft vernomen dat de eis van de onbekende mannen verband hield met het vervoer van wapens, transport waarvoor echter nog geen datum was vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend moet worden geacht dat verzoekster deze informatie pas na confrontatie met een negatieve beslissing zou hebben bekomen. Uit verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor blijkt immers dat zij vanuit België “*constant in contact*” is met haar dochter (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 3). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat dit reeds in eerdere

gesprekken met haar dochter aan bod zou zijn gekomen. Verzoekster slaagt er met deze post-factumverklaringen in het verzoekschrift overigens geenszins in haar geloofwaardigheid te herstellen, integendeel. Immers, zo de eis van de mannen verband hield met het vervoer van wapens doch voor dit transport nog geen datum was vastgesteld, houdt het geen steek dat de onbekenden de tweede maal dat haar echtgenoot werd aangesproken boos op hem zouden zijn geweest omdat hij niet had gedaan wat hij moest doen (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 8-10). Hij kon immers bezwaarlijk iets hebben uitgevoerd waarvoor hij nog geen duidelijke opdracht had gekregen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat er verzoekster er doorheen haar opeenvolgende verklaringen allerminst in geslaagd is duidelijkheid te verschaffen over de tijdstippen waarop haar man werd tegengehouden door onbekenden. Zo situeerde zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken het tweede incident enkele dagen nadat haar man voor de eerste maal werd aangesproken. De volgende dag zouden zij onmiddellijk naar Turkije zijn vertrokken (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Hieruit blijkt aldus dat er slechts een paar dagen verstreken zijn tussen het eerste contact met de terreurgroepering en het vertrek uit Irak. Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster echter dat haar man pas twee weken na het eerste contact opnieuw werd aangesproken en bedreigd (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 7-9). Aangezien uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot haar heeft ingelicht over zijn eerste contact met de terreurgroepering toen hij die avond is thuisgekomen en dat zij de dag na het tweede incident onmiddellijk het land hebben verlaten (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 7), mag redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij beide gebeurtenissen en hun verhouding tot elkaar in de tijd duidelijk kan situeren, *quod non* zoals blijkt uit het voorgaande.

2.5.2. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden die tot verzoeksters vlucht zouden hebben geleid, wordt andermaal bevestigd door de vreemde werkwijze van de terreurorganisatie. Dat verzoeksters echtgenoot een ideaal profiel had om te worden ingeschakeld door de terreurgroepen aangezien zowel hijzelf als de vrachtwagen gekend waren in de regio waardoor controles vlot verliepen en oppervlakkig bleven en hij aldus meer kans had om probleemloos de checkpoints te passeren en Bagdad binnen te geraken, zoals wordt betoogd in het verzoekschrift, doet niets af aan het besluit dat het geenszins kan overtuigen dat de mannen, nadat zij hun eisen kenbaar hadden gemaakt, verzoeksters echtgenoot tot twee maal toe zomaar lieten vertrekken omdat zij 'hem vertrouwden op zijn woord'. Dit klemmt des te meer daar haar echtgenoot, een soennitische Koerd uit Suleimaniya, niet bepaald een profiel had op basis waarvan kon worden verwacht dat hij zich loyaal zou opstellen ten opzichte van de groepering en inderdaad met hen zou meewerken. Verzoekster verklaarde overigens dat veel chauffeurs uit Suleimaniya werden vermoord door *"die onbekende groeperingen"* en dat ze ook haar echtgenoot wilden vermoorden doch ze hiervan hebben afgezien omdat hij een grote vrachtwagen had (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 8-9). Het is de Raad in deze door verzoekster geschetste context dan ook volstrekt onduidelijk waarom men haar echtgenoot op zijn woord zou hebben geloofd, louter omdat hij er al zeven of acht jaar werkte, hij de taal kent en iedereen in de regio hem kent (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 9). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar hij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat er immers geen enkele garantie was dat haar echtgenoot daadwerkelijk zijn medewerking zou verlenen, dat er zelfs geen enkele garantie was dat hij ooit naar de regio zou terugkeren, dat zijn vertrek hem bovendien in staat zou kunnen stellen om de autoriteiten te waarschuwen zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen om zijn belagers te traceren, dat er kan worden vanuit gegaan dat indien deze onbekenden daadwerkelijk de hulp of de vrachtwagen van haar echtgenoot nodig hadden, zij deze meteen zouden hebben ingeschakeld en hem niet op zijn woord zouden hebben geloofd en dat het al helemaal niet aannemelijk is dat deze onbekenden haar echtgenoot een tweede maal zouden hebben aangesproken om zijn medewerking te verlenen en hem vervolgens opnieuw lieten gaan zonder hem daadwerkelijk in te zetten, hem zodoende de kans gevend om de benen de nemen. De argumentatie in het verzoekschrift, waar wordt betoogd *"- Indien de echtgenoot van verzoekende partij het incident was gaan vermelden, quod non, dan nog hield dit weinig risikos in voor die mannen die hem hadden aangesproken : de man kon inderdaad deze mannen niet identificeren, vermits zij gemaskerd waren en overeengekomen waren dat zij het contact zouden leggen. (...) - Door de echtgenoot niet in Koerdistan te stoppen, doch wel reeds op Iraakees gebied nl te Ozeim , was de kans beperkt dat Dde Politie hiervan op de hoogte zou zijn gebracht en zelfs indien dit het geval was geweest dat aan die klacht gevolg gegeven zou worden : de Politie in Koedistan is onafhankelijk van de Iraakse Politie en de verstandhouding tussen beiden is niet optimaal, wel integendeel. Het is ook algemeen bekend dat niemand uit Koerdistan de Politie vertrouwt daar zij verdacht wordt van corruptie en dat niemand de Irakeese Politie vertrouwt uit vrees voor banden met milities en dergelijken vermits niemand nooit niet zeker is van wie hij aanspreekt..."*

- *Terroristen hadden niets te verliezen met de echtgenoot aan te spreken en weten ook al te goed dat de meeste mensen zich na enkele bedreigingen toch neerleggen, bij gebrek aan werkelijke keuze.*”, kan deze appreciatie niet ombuigen. De uiteenzetting in het verzoekschrift doet immers niets af aan het besluit dat de aanpak door de terreurorganisatie niet bepaald veel garanties bood op succes, dat hun werkwijze verzoeksters echtgenoot integendeel de gelegenheid bood om hetzij de benen te nemen en nooit meer naar de regio terug te keren, hetzij de autoriteiten in te schakelen, en dat zij geen enkele reden hadden om hem op zijn woord te vertrouwen dat hij daadwerkelijk zijn medewerking zou verlenen. In zoverre verzoekster er nog meermaals op wijst dat het incident dat de rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakte niet in Koerdistan plaatsvond maar in de provincie Diyala, waar *“de Djihaad opnieuw actief was”* zoals moet blijken uit de in het verzoekschrift geciteerde persartikels, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar informatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in Diyala en de aanwezigheid van IS in de regio op zich niet kan aantonen dat ook verzoeksters relaas op enige waarheid zou berusten.

2.5.3. Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing betreffende het gedrag van verzoeksters echtgenoot het volgende wordt opgemerkt: *“Vervolgens valt niet te verklaren dat uw echtgenoot na deze eis tot medewerking en het geven van zijn ‘woord’, geen enkele voorzorg nam om zichzelf in te dekken tegen deze gemaskerde onbekenden. Meer nog, hij ging opnieuw aan de slag op hetzelfde traject (CGVS, pg.9). Uw stelling dat hij geen andere keuze had daar hij geld diende te verdienen (CGVS, pg.9) weet niet meteen te overtuigen in het licht van een situatie waar uw echtgenoot medewerking diende te verlenen met terreurpraktijken.”* Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift slechts haar eerdere verklaringen dat haar man geen reëel alternatief had en dat hij aan het werk moest blijven om haar medische kosten te kunnen blijven dragen. Reeds tijdens het gehoor werd dienaangaande echter terecht opgemerkt *“Ok dat hij zijn geld moest verdienen, maar teruggaan naar de plaats waar hij zou vermoord worden ofwel moest samenwerken? Dan weegt het misschien toch op om ergens anders werkt te vinden?”*. Verzoekster trachtte hierop het gedrag van haar echtgenoot te verklaren, stellende *“De eerste keer heeft hij geprobeerd om hen te overtuigen hem met rust te laten, dat hij ziek was, dat hij geopereerd was geweest. Hij dacht dat die mensen hem met rust gingen laten.”* (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 9), hiermee suggererend dat haar echtgenoot geen verdere problemen verwachtte. Dit staat echter volledig haaks op haar eerdere verklaringen dat haar man de eerste keer dat hij werd aangesproken door de onbekenden instemde met hun eisen en dat hij hen beloofde om alles te doen wat ze hem vroegen (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 6, gehoor CGVS, p. 8-9). Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanhaalt dat vele chauffeurs die weg deden en dat deze chauffeurs trouwens het gevaar gewend zijn daar de wegen in het algemeen niet veilig zijn, hetzij omwille van het totaal gebrek aan onderhoud, hetzij omwille van de veiligheidssituatie, benadrukt de Raad dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de algemene risico's verbonden aan de job van vrachtwagenchauffeur tussen Suleimaniya en Bagdad en het zeer concrete geval waarin verzoeksters echtgenoot zich geconfronteerd zag met een situatie waarin hij zijn medewerking aan terreurpraktijken had toegezegd. Het mag in deze concrete situatie, waarin haar echtgenoot ernstige problemen kon voorzien indien hij zijn belofte niet nakwam, dan ook verbazen dat hij na het geven van ‘zijn woord’ zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen gewoon zijn werk zou hebben hervat. Er dient in dit verband nog worden opgemerkt dat verzoekster zich tijdens het gehoor tegensprak over het tijdstip waarop haar echtgenoot na het eerste incident opnieuw aan het werk zou zijn gegaan. Zo verklaarde zij tot twee maal toe dat haar echtgenoot pas twee weken nadat hij de eerste keer werd aangesproken door onbekenden weer aan de slag is gegaan en terug goederen naar Bagdad is beginnen vervoeren (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 7 en p. 9). Toen haar de vraag werd gesteld *“Hij gaat na twee weken terug naar Bagdad, wordt hij meteen weer aangesproken op zijn eerste rit?”* wijzigde verzoekster echter haar verklaringen en beweerde zij plots dat haar echtgenoot nooit is gestopt met zijn werk maar dat hij na twee weken opnieuw werd aangesproken. Dergelijke afwijkende verklaringen komen verzoeksters geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

2.5.4. Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan het door verzoekster uiteengezette asielrelaas.

Het feit dat verzoekster op haar vluchtroute naar België haar echtgenoot is kwijt geraakt en zij tot op heden geen nieuws over hem heeft kunnen bekomen, is betreurenswaardig doch verandert niets aan het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, noch aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten.

2.5.5. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Haar identiteitskaart en die van haar dochters, haar nationaliteitsbewijs, haar huwelijksakte en een kopie van de identiteitskaart van haar echtgenoot, tonen slechts haar identiteit, nationaliteit, herkomst en burgerlijke staat aan, gegevens welke niet worden betwist, en vormen verder geen bewijs van de door haar aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

Ook de ter terechtzitting van 24 maart 2017 neergelegde brief van ISIS, het document betreffende de neerlegging en registratie van een klacht, een beslissing van de rechter inzake de klacht en een aanhoudingsbevel kunnen verzoeksters geloofwaardigheid niet herstellen.

De dreigbrief, een handgeschreven brief met hierop gekopieerde logo's van Islamitische Staat, kan door eender wie zijn opgesteld en biedt derhalve geen enkele garantie inzake authenticiteit. Het is de Raad trouwens niet duidelijk waarom een dreigbrief afkomstig van ISIS een stempel, overigens tevens een overduidelijke kleurenkopie, van het politiekantoor van Azadi zou bevatten.

De hoofding en de stempels op de overige 'originale' documenten betreffen allen overduidelijk kopieën en het gaat bovendien om handgeschreven documenten, wat enigszins mag verbazen aangezien het officiële politionele en gerechtelijke documenten zouden zijn. Het aanhoudingsbevel vermeldt ook de identiteit van de te arresteren personen niet doch beschrijft hen enkel als "gemaskerd", waarbij als misdrijf nog "terrorisme" wordt aangegeven. De Raad ziet evenwel het nut niet in van een dergelijk aanhoudingsbevel dat nauwelijks concrete informatie bevat.

Met betrekking tot deze stukken dient er voorts op gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De thans bijgebrachte stukken kunnen dan ook niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven.

2.5.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekster moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster op generlei wijze aantoonde dat zij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt geviséerd met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij verzoekster legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Waar zij voorts poneert dat zij en haar dochters dreigen het slachtoffer te worden van ernstige schade omwille van haar Koerdische origine en soennitische religie, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster doorheen haar verklaringen op geen enkel ogenblik een dergelijke vrees kenbaar heeft gemaakt. Zij kan thans dan ook niet volstaan met het op algemene wijze poneren van een reëel risico zonder haar vrees in dit verband ook maar enigszins te concretiseren.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van aan ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal heeft bij haar aanvullende nota van 1 februari 2017 de actualisering bijgebracht van de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 18 mei 2016. Uit deze grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. Gezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Sulaymaniyah in Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit de informatie bijgebracht door verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional

Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt. Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014 - begin 2015) opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Nog bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische autonome regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's. Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie besluit de Raad dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog correct op *“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”*

Met de argumentatie dat de situatie in Koerdistan thans volledig volatiel is, de verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat de Koerdische provincies kwetsbaar blijven voor de gevolgen van de regionale instabiliteit en de interne spanningen, dat IS aanslagen pleegde in de regio rond Erbil, dat de dreiging voor aanslagen in Koerdistan hoog blijft en de veiligheidssituatie er snel kan verslechteren, en het betoog dat de gevolgen van de thans lopende acties om Mosul te heroveren thans niet te beschrijven zijn maar dat de analisten het erover eens zijn dat het conflict zich verder zal verplaatsen en uiteraard ook voor interne spanningen zal zorgen, brengt verzoekster geen afdoende, concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Noord-Irak door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. De Raad benadrukt te dezen nog dat hij bij zijn beoordeling over de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steeds rekening moet houden met de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van de sluiting van de debatten. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift lijkt te suggereren dat de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet tevens een evaluatie naar de toekomst toe impliceert.

2.6.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. In zoverre verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS